

[Holger Eriksen.]

Ordføreren for folketingsudvalget til prøvelse af valgene efter forrige valg, det ærede medlem fru Edel Saunte, gjorde i sin tale dengang opmærksom på, at man i sådanne tilfælde anvendte forskellig praksis fra kreds til kreds, hvilket var meget uheldigt, og hun udtalte derfor ønske om et cirkulære, der klart kunne fastslå, hvilken fremgangsmåde man skulle anvende.

I indenrigsministeriets cirkulære af 4. oktober 1960 hedder det på side 7, anden spalte nederst — jeg beder om tilladelse til at bringe et par små citater —:

„Afstemningen sker derved, at den pågældende vælger — uden overværrelse af andre — på stemmesedlen anfører enten navnet på en af de personer, der stiller sig til valg i den amts- eller storkreds, hvor han er opført på valglisten, eventuelt med tilføjelse af partibetegnelsen, eller navnet på et af de partier, der har kandidater på valg i kredsen.“

Dermed må den nødvendige klarhed være skabt, og det vil sige, at man ikke har lov til at opføre navn på folk, der ikke er opstillet i amtet. Herefter må klagen afvises.

Den sidste af klagerne drejer sig om et oplagt tilfælde af den ulovlighed, der hedder „uberettiget afgivelse af stemme“, og som straffes med hæfte eller fængsel indtil 2 år; dog kan bøde træde i stedet, hvis der foreligger formildende omstændigheder.

Det drejer sig om et tilfælde fra Haslev, og tilfældet bekræfter den gamle antagelse, at hvis man vil begå ulovligheder og ønske at undgå straf, så er det bedre at være manden uden ansigt end at være det, som man i Haslev har kaldt „særpræget“. En ung dame indfinder sig ved valgstedet, og man forstår, at hun vækker almindelig opsigt; i hvert fald er der flere, der i henhold til senere optagne politirapporter er i stand til at give et yderst fyldstgørende signalement af damen. Signalementet lyder: temmelig høj, tynd, lang fletning ned ad ryggen, barhovedet og iført rød frakke. Hun afleverer sit valgkort, og listeføreren spørger hende, om hun er den, hvis navn står på valgkortet, hvilket hun efter hans opgivelse bekræfter og hun selv ikke senere benægter, men blot anfører, at hun ikke har erindring derom. Ingen af de tilstede-

værende fra valgbestyrelsen eller af de tilforordnede kender den dame, hvis navn findes på valgkortet, og har ikke set hende; men derimod begynder det snart at dæmre for nogle af dem, at de kender den særprægede dame, og de ved, at hun har et helt andet navn end det, der står på valgkortet. Snakken går, og efterhånden bliver man mere og mere overbevist om, at der foreligger et tilfælde af uberettiget stemmeafgivning. Man vedtager så at sende sagen til indenrigsministeriet, der overgiver den til politiet, og ved afhøringen fremkommer der en ubetinget tilståelse om, at en 21-årig seminarieelev efter opfordring fra en valgberettiget veninde, der ligger med hjernerystelse og i øvrigt lider af depression, har afgivet stemme på hendes vegne og ved brug af hendes valgkort.

Sagen er dermed klarlagt for de to lovovertræderes vedkommende. Spørgsmålet er så, om der kan rejses sigtelse mod noget medlem af valgbestyrelsen eller nogen listefører. Herom skriver politimesteren, det ærede medlem hr. Vagn Bro, i sin rapport på grundlag af omfattende vidneafhøringer:

„Spørgsmålet bliver kun, om en listeførers selv ringeste tvivl om en persons identitet skal medføre, at han standser dennes stemmeafgivning og forelægger sagen for valgbestyrelsens formand. Det mener jeg ikke kan kræves, og jeg mener ikke, at en eventuel tiltale kan føre til positiv dom.“

Udvalget er helt enig i disse betragtninger, og i særdeleshed da der hos listeføreren i begyndelsen kun er tale om en svag fornemmelse af, at der eventuelt foreligger noget galt. Det er først ved nærmere eftertanke, at denne fornemmelse udvikler sig til noget i retning af en mistanke, og det er yderligere først, efter at han har fået talt med andre og fået navnet på den pågældende dame at vide, at denne mistanke antager en konkret form.

Hvad selve sagen angår, er den sendt til statsadvokaten, der skal tage stilling til, om der skal rejses krav om straf. Udvalget er enig i, at der må statuere et eksempel, for at ulovligheder af den art ikke skal blive almindelige, men straffens størrelse, og derunder om og i hvilken ud-